

KUKAINEIŅŠ

Kōp pa zōlis stībru tōlis skatāt
Kukaineiņš. Ar sporu augšā steidz.
Golva reibst, bet jōsōc spōrnus platāt:
«Kurs gon vāļ maņ varās ceļōt leidz!»
    Skotōs tōļōs — bezdibenām pōri,
    Ilgys prūjom zvaigžņu mirdzā svīž.
    Gors aug lelōks — acis raugōs kōri
    Kryutīs arvīn styprōk namīrs spīž...

«Kō maņ tryukst? Kam vieliejumūs dagu?
Kam deļ sirdš tik vyltus pierlis dūd? —
Rōdit maņ jiuš dabaszvaigžņu sagu!
Sokit, kur lai dzidrolūtu rūd?»

    Gors aug lels, — bet smylga leikst iz zāmi.
    Kukaineiņš, ak, žāl, jau lājī grymst...
    Tūmār sauc: «Na munu goru jiemi;
    Manī tyukstūš jaunu planu dzymst!»

Planu daudz, bet vairōk pretesteibu:
Gaišu gribi — palīk tumsā teits.
Īliç dorbā sovu mīlesteibu,
Panōkumūs tūmār — esi kukaineiņš!

«Zīdūnis-8» 1938.g.